

N:o 8.

Af herr **Lundin**, om ersättning af allmänna medel i vissa fall åt egare af husdjur, som dött i boskapspest, elakartad lungsjuka, rots eller mjeltbrand.

Uti kongl. förordningen den 19 April 1875, angående hvad iakttagas bör till förekommande och hämmande af smittosamma sjukdomar bland husdjuren, finnes i § 8 stadgadt, *dels* att djur, som angripes af boskapspest eller elakartad lungsjuka samt häst, som af behörig veterinär förklaras smittad af rots, skall efter veterinärens förordnande skyndsamt dödas, äfvensom att på enahanda sätt skall förfaras ej mindre med nötkreatur, får, getter och andra idislande djur, hvilka inom loppet af tio dygn varit i ladugård, vid vattningsställe eller ute i mark tillsammans med något af boskapspest angripet djur, än ock med nötkreatur, hvilka inom nämnda tid varit med djur, som angripits af elakartad lungsjuka, i sådan beröring, som nyss sägs; *dels ock* att egare af djur, hvilket på grund af nämnda föreskrifter dödates, är under vissa vilkor berättigad till ersättning af allmänna medel.

Deremot innehåller 9 § i 8 mom., att för djur, som dött af boskapspest, elakartad lungsjuka eller rots, ersättning ej eger rum.

Anledningen till oförmälda ersättning är uppenbarligen den, att, då den enskilde måste underkasta sig att, för det allmänna bästa, låta döda sina kreatur, oberoende deraf att de möjligen, ehuru sjuka, kunde vederfås eller till äfventyrs ej ens äro smittade, det allmänna ock skall

hålla honom skadeslös för förlusten af kreaturen. De ändamålsenliga åtgärdernas vidtagande tillkommer dock vederbörande helsovårds- och kommunalnämnd likasom behörig veterinär. På den sistnämnde beror det ock hufvudsakligen, om djurens egare kan erhålla ersättning, enär han meddelar föreskrift om djurens dödande.

Nu kan lätt inträffa att, till följd af hvarjehanda omständigheter och ehuru djurens egare å sin sida fullgjort allt hvad honom enligt författningen åligger, dock genom vederbörandes förbiseende eller till följd af brist på behörige veterinärer, föreskrifna åtgärder ej så tidigt vidtagas, att de i författningen afsedda kreatur hinna nedslagtas, utan att ett eller annat derförinnan dör i någon af de omförmälda sjukdomarne. Det synes mig då hvarken rättvist eller billigt att djurens egare skola gå miste om en ersättning, som i annan händelse skulle utfalla. Det förefaller desto hårdare, som förlusten i dylika fall torde vanligast drabba de fattigare, som ega ringare resurser att vidtaga nödiga försigtighetsmått, och hvilkas intressen anses böra vika för deras, som hafva större ladugårdar, der förlusten och faran af en smittosam sjukdom således är större.

Jag tillåter mig därför vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville göra underdånig framställning hos Kongl. Maj:t om sådant tillägg i författningen, hvarigenom egare af husdjur, som dött i boskapspest, elakartad lungsjuka, rots eller mjeltbrand, måtte förklaras berättigade till ersättning af allmänna medel, der det ej visas att de åsidosatt de skyldigheter, dem enligt författningen ålegat.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 24 januari 1887.

Joh. Lundin.